

Vrienden, Allerheiligen, het feest dat we dit weekend vieren, dat is eigenlijk iets curieus. Eerst en vooral: we noemen het een feest. En terecht want we staan stil bij een kernboodschap van ons geloofsverhaal. Namelijk: dat alle mensen, dat wij allemaal, uitgenodigd zijn om heilig te zijn. Om –zeg maar – heel, in harmonie met onszelf, met anderen en met God te zijn. Maar tegelijk, vrienden, is het een feest waar precies ook een schaduwkantje aan kleeft. Want voor veel mensen is Allerheiligen - net zoals Allerzielen – ook een dag van kerkhofbezoek. Een dag om stil te staan bij de mensen van wie we afscheid hebben genomen.

Als je dus dit weekend van preek bent, sta je voor een uitdagende opdracht. Want hoe breng je dat samen? Een feest én een dag van herinnering, misschien zelfs van stil verdriet. Trouwens, als kers op de taart, horen we vandaag dan ook nog een heel bijzonder stukje evangelie. De bergrede van Jezus, de zaligsprekingen zoals die genoemd worden. Dat is misschien wel één van de mooiste teksten uit het evangelie. Maar tegelijk is het ook één van de moeilijkste. Want over iedere zin die erin staat, zou je een aparte preek kunnen maken. Tussen haakjes: je moet er niet mee inzitten, ik ben dat niet van plan...

Want misschien zit er wel een rode draad in die zaligsprekingen die Jezus uitspreekt. Misschien heb je er op gelet, vrienden, maar iedere zaligspreking heeft- bij wijze van spreken – hetzelfde grote thema. Ze gaan stuk voor stuk over iets wat wij allemaal kennen. Iets dat ons leven heel sterk bepaalt en kleur geeft. Ze gaan over “verlangen”. Ze haken in op een diep verlangen dat wij allemaal meedragen.

Nu, vrienden, ik beseft het, dat woordje “verlangen”, dat klinkt soms wat verwarrend. In de voorbije eeuwen werd dat zelfs binnen de kerk nogal negatief bekeken. Verlangens van mensen dat was zoiets verdacht, iets waar er niet teveel over gesproken werd. Dat woordje “verlangen” kan dan ook veel betekenissen hebben. Ik ga het niet doen - maar ik hier even de micro zou doorgeven en aan jullie vragen: waar verlangen jullie naar? Dan zouden we wellicht heel verschillende antwoorden krijgen. Mensen die tot over hun oren in het werk zitten zouden misschien vertellen dat ze verlangen naar de vakantie. Dat wil dan zeggen dat je hoopt dat die vakantie, die rust er snel aankomt. Of iemand die nu grote dorst heeft, zou kunnen zeggen: ik verlang naar een frisse pint. Maar voor alle duidelijkheid, we hebben niet over dat soort verlangen.

Eigenlijk zou ik met jullie even willen stil staan bij ons diepste verlangen. Datgene wat we eigenlijk allemaal willen, waar we allemaal naar op zoek zijn. Datgene dat ons dus met elkaar verbindt. Zou dat niet curieus zijn, vrienden, dat iedere mens op deze aardbol in zijn diepste zelf hetzelfde verlangen heeft? Dat zou heel curieus zijn. Want zou het dan kunnen dat een miljonair – die financieel binnen is voor de rest van zijn dagen – ten diepste naar hetzelfde verlangt als de vluchteling die in een vreemd land op zoek is naar onderdak? Zou het kunnen dat de moslimterrorist die

naar de wapens grijpt, ten diepste naar hetzelfde verlangt als de verpleegster die werkt in een gebombardeerd ziekenhuis? Zou het kunnen dat de milieuactivist die onze planeet wil redden ten diepste naar hetzelfde verlangt als iemand die werd opgenomen met een ernstige drugsverslaving?

Eerlijk gezegd, vrienden, ik denk dat al die mensen, dat wij allemaal, in onze diepste kern naar hetzelfde verlangen. En misschien ziet ons leven er heel anders uit. Misschien maken we keuzes waar er veel vragen kunnen bij gesteld kunnen worden of doen we dingen die je niet meteen goed kan noemen. Maar we hebben allemaal hetzelfde verlangen. Al tonen we het misschien niet of proberen we het weg te stoppen. Als mens, vrienden, verlangen we uiteindelijk – als alles aan de buitenkant van ons afvalt – naar hetzelfde. We verlangen er naar om graag gezien te zijn. En dat betekent: om ons erkend, gerespecteerd, - zeg maar: helemaal aanvaard te voelen. We verlangen er naar om te horen: jij mag er zijn. Zoals je bent. Jij bent de moeite waard. Zonder jou zou deze wereld nooit hetzelfde kunnen zijn.

En het is, volgens mij, dat, vrienden, wat Jezus vandaag op scherp zet in zijn zaligsprekingen. Aan iedere mens, hoe die zich ook voelt, wat hij ook doet of niet doet, wat hem al dan niet in het leven overkomt zegt hij op de eerste plaats: "Gelukkig ben jij." Gelukkig ben jij want ten diepste verlang je naar wat iedere mens verlangt. Je verlangt naar een goddelijke stroom van liefde die jou helemaal omarmt. Die jou vertelt: "Ik ben blij dat jij er bent. Jij hebt zoveel in jou dat je een pracht van een mens maakt."

Zou het niet ongelofelijk zijn, vrienden, als we dat refrein iedere dag opnieuw zouden kunnen horen? Zou ons leven er niet anders beginnen uit zien? Wat zou dat met ons doen als we plots ontdekken dat die andere mens, die vluchteling, die miljonair, die terrorist en die verpleegster, die milieuactivist en die mens met een drugsverslaving, die mens die naast ons woont en leeft, net hetzelfde verlangen heeft als wijzelf? Misschien zouden we elkaar op een andere manier beginnen begrijpen. Misschien zouden we plots ontdekken dat we als mensheid één, heel, zeg maar: heilig zijn...

Als je dus in deze dagen naar het kerkhof gaat of even de tijd neemt om stil te staan bij de mensen van wie je afscheid hebt genomen. Als je voelt dat er nog wat verdriet weegt of dat er plots weer wat pijn naar boven komt, dan wens ik je toe dat je mag voelen dat er onder je pijn of verdriet ook heel veel verlangen steekt. Verlangen naar troost en geborgenheid, verlangen naar een ooit terug samen zijn met de mensen die je moest loslaten. Verlangen dat jou met hen blijft verbinden, verlangen dat ons met elkaar verbindt. Verlangen dat we misschien 'liefde' mogen noemen... Amen.